

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: M. D., narozen dne
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2016, č. j. JMK 70771/2016, sp. zn. S – JMK 163630/2015/ODOS/Bo,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2016, č. j. JMK 70771/2016, sp. zn. S – JMK 163630/2015/ODOS/Bo (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností, ze

dne 5. 11. 2015, č. j. ODSČ-72499/15-15, sp. zn.: ODSČ-72499/15-RO/PŘ (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 24. 5. 2015 v 9:29 hod., v Brně na ulici Jana Babáka 11, s vozidlem tov. zn., RZ:, překročil po zvážení možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/hod. nejvyšší dovolenou rychlost v obci nejméně o 16 km/hod., když mu byla rychloměrem naměřena rychlost 69 km/hod. v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 800 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval skutkový stav věci a dosavadní průběh řízení, přičemž se následně vyjadřoval k odvolacím námitkám, které byly vůči prvostupňovému rozhodnutí uplatněny. V tomto kontextu měl žalovaný za dostatečně prokazané, že žalobce byl jako řidič vozidla policejní hlídkou zastaven a na základě předložených dokladů řádně ztotožněn. Podle jeho názoru je tvrzení žalobce o nedostatečné legitimaci, resp. ztotožnění řidiče na základě předložených dokladů, pouhým nepodloženým tvrzením. K tomu žalovaný doplnil, že se ze strany policistů jedná o standardní postup, aniž by žalobce uvedl pádné důvody, proč by v jeho případě postupovali odlišným způsobem. Co se týče námitky ohledně místa spáchání přestupku, ke kterému mělo podle tvrzení žalobce dojít na ulici Jana Babáka 1, nikoliv Jana Babáka 11, jak je uvedeno v policejní dokumentaci, žalovaný jej považoval za nesporné, a to také s odkazem na pořízenou fotodokumentaci.

Následně žalovaný v kontextu jednotlivých listin založených ve spisu konstatoval, že měření rychlosti proběhlo oprávněnými osobami, a to ověřeným rychloměrem. V této souvislosti nepřisvědčil ani argumentaci žalobce, že měření rychlosti neproběhlo v souladu s návodem k obsluze, neboť z policejní dokumentace a svědecké výpovědi jednoho ze zasahujících policistů vyplývá, že vozidlo bylo ustaveno rovnoběžně s vozovkou pomocí výtyčky. Konkrétní číselné údaje o provedeném měření a rychloměru se poté nachází na výstupní fotodokumentaci. Z jejího obsahu je patrné, že vozidlo bylo měřeno na příjezdu, ve svazku paprsků rychloměru, aniž by byla dána nějaká překážka mezi měřeným a policejním vozidlem. O správnosti měření tak neměl žalovaný žádné pochybnosti, přičemž bylo prováděno neustrannými osobami, a to v rámci výkonu jejich služební povinnosti. Následně žalovaný k důkazním návrhům žalobce uvedl, že není v kompetenci správních orgánů kontrolovat činnost policejních orgánů. Z toho důvodu žalobce ohledně statistik nehodovosti či stanovení úseků určených k měření rychlosti příslušnou obecní policií odkázal na policejní orgán, popř. veřejně dostupné informace na internetu.

Žalovaný k tomu doplnil, že žalobce formuloval až v odvolání námitky týkající se nejen osoby řidiče, správnosti měření, věrohodnosti policistů, uložené sankce, ale také skutečnosti, že rychloměr byl fakticky namontován do jiného vozidla, než je v ověřovacím listu uvedeno. Podle názoru žalovaného se jedná o pouhé domněnky, které nebyly žádným konkrétním důkazem doloženy, přičemž skutkový stav věci byl zjištěn bez důvodných pochybností. Ve vztahu k výši uložené sankce pak uvedl, že byla uložena v polovině zákonem stanovené sazby, a to mimo jiné s ohledem na skutečnost, že žalobce

v posledních třech letech spáchal dva přestupky, přičemž poslední z nich se rovněž týkal překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci. Ve vztahu k majetkovým poměrům žalobce pak bylo pouze konstatováno, že pokuta není likvidační.

III. Žaloba

V žalobě žalobce sdružil větší množství námitek, kterými brojil nejen proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, ale také procesním pochybením správních orgánů a nepřezkoumatelnosti jejich rozhodnutí. První okruh žalobních námitek se týkal záměny osoby řidiče, který se měl podle tvrzení žalobce policistům legitimovat jeho doklady totožnosti. V této souvislosti žalobce namítal, že policistům nebyl fakticky předložen občanský průkaz, přičemž řidič nebyl na základě předložených dokumentů řádně ztotožněn. Současně žalobce poukazoval na skutečnost, že nebylo v tomto ohledu provedeno další dokazování, a to zejména prostřednictvím výslechu pana J. P., který měl být řidičem vozidla, a rekognicí ve vztahu k postupu při předkládání dokladů totožnosti. Z toho důvodu žalobce namítal, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci, neboť správní orgány v tomto ohledu vycházely toliko z obsahu policejní dokumentace, aniž by neprovedení navržených důkazů či své úvahy o standardnosti policejního postupu řádně a přezkoumatelným způsobem zdůvodnily.

Další série námitek žalobce poté směřovala vůči provedení měření rychlosti a souvisejícímu ustavení policejního vozidla. K tomu podle tvrzení žalobce nemohlo dojít v souladu s návodem k obsluze, a to z důvodu přítomnosti ostatních vozidel. Podle názoru žalobce nelze v tomto ohledu vycházet z policejní dokumentace, kde se údaj o řádném ustavení vozidla píše automaticky, přičemž shodná výpověď policisty není věrohodná, neboť si průběh měření a silniční kontroly nepamatoval. Kromě toho žalobce namítal, že měřené vozidlo by se mělo nacházet na pravé straně fotografie, přičemž v záběru měření byly překážky. V této souvislosti pak žalobce nepovažoval za dostatečné vypořádání souvisejících námitek a neprovedení navržených důkazů opětovným výsledkem policisty a provedení analýzy jiných úředních záznamů. Ve vztahu k provedení měření žalobce poté rovněž namítal, že byl opomenut návrh jeho důkazu fotografií a zkušebním protokolem rychloměru, který navíc mohl být namontován do jiného vozidla, než je v ověřovacím listu uvedeno, čímž se žalovaný dostatečně nezabýval.

Za sporné dále žalobce považoval rovněž stanovení místa spáchání přestupku, k němuž mělo dojít na ulici Jana Babáka 1, nikoliv Jana Babáka 11, jak je uvedeno v policejní dokumentaci. Žalovaný pak nespecifikoval, jak lze z výstupní fotodokumentace místo spáchání přestupku identifikovat, resp. ani se na návrh nedotázal výrobce rychloměru ohledně způsobu zaznamenávání dotčených údajů. V této souvislosti pak žalobce namítal, že se správní orgány nezabývaly věrohodností policisty, přestože k zastavení vozidla došlo v jiném místě, než uvedl ve své svědecké výpovědi. Žalovaný se poté nevyjádřil ani k námitce nezákonnosti měření (důvod a místo jeho provedení) a k nesouhlasu se spácháním přestupku na místě jeho projednání. Současně opominul, že policista pouze odkazoval na obsah úředního záznamu.

Kromě výše uvedeného považoval žalobce za nezákonné rovněž uložení sankce v polovině stanovené sazby, neboť nebyla zohledněna všechna zákonná kritéria a současně bylo jako přítěžující okolnost zohledněno, že žalobce spáchal přestupek aktivním jednáním poté, co se již v minulosti (v posledních třech letech) dopustil přestupků, aniž by byl

analogicky uplatněn institut zahlazení odsouzení. Žalobce dále v žalobě uplatnil nové námitky, kterými brojil proti neuvedení konkrétní formy zavinění a bodového postihu ve výroku prvostupňového rozhodnutí, odkazu na neexistující zákonné ustanovení a právní předpis, včetně nedostatečného zdůvodnění materiální stránky přestupku pouhým odkazem na naplnění formálních znaků jeho skutkové podstaty. Z těchto důvodů žalobce krajskému soudu navrhl, aby napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil, žalovanému uložil povinnost nahradit náklady řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

Ve svém vyjádření žalovaný uvedl, že záměna osoby řidiče byla vyloučena, protože žalobce byl ztotožněn na základě předložených dokladů totožnosti, a to při současném provedení lustrace, jak vyplývá z obsahu policejní dokumentace. Pokud se jedná o důvěryhodnost svědecké výpovědi policisty, žalovaný k tomu uvedl, že je třeba zohlednit časový odstup od spáchání přestupku. Policista navíc neodkázal pouze na úřední záznam, ale vlastními slovy upřesnil místo spáchání přestupku, způsob ustavení policejního vozidla, provedení měření a místo zastavení vozidla. Pokud se jedná o určení místa spáchání přestupku, žalovaný srovnával výstupní fotografii z rychloměru s veřejně dostupnými mapami, aniž by v tomto ohledu provedl dokazování. Podle jeho názoru však nemá tato skutečnost vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. K osobě policisty pak žalovaný doplnil, že o jeho věrohodnosti neměl pochybnosti, neboť jeho výpověď korespondovala s obsahem policejní dokumentace a vypověděl pouze to, co si skutečně pamatoval. Ve vztahu k námitkám ohledně uložené sankce dále žalovaný uvedl, že byly zohledněny okolnosti případu, přičemž k zahlazení dřívějších přestupků dochází až po třech letech, nikoliv po jednom, jak se domnívá žalobce. Závěrem pak žalovaný doplnil, že novými námitkami, které byly uplatněny až v žalobě, by se krajský soud neměl věcně zabývat. S ohledem na tyto skutečnosti mu poté navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ve správním spisu se nachází ručně psané oznámení přestupku, úřední záznam a oznámení přestupku ze dne 24. 5. 2015, dle kterých byl žalobce po překročení nejvyšší dovolené rychlosti zastaven a legitimován policejní hlídkou, přičemž na výzvu předložil občanský a řidičský průkaz, jejichž číslo je v dokumentech zachyceno (provedena rovněž lustrace v Centrálním registru řidičů). K měření rychlosti mělo dojít na místě určeném Policií ČR, a to na ulici Jana Babáka 11. Měřené vozidlo bylo poté zastaveno na ulici Šumavská 29a. Dále z uvedených podkladů vyplývá, že policejní vozidlo bylo postaveno rovnoběžně s vozovkou, podle návodu k obsluze a za pomoci výtyčky. Ve spisu je dále založen v rozhodné době platný ověřovací list rychloměru (06/0022), výpis z evidenční karty řidiče, fotografie řidiče a záznam o přestupku, obsahující výstupní fotodokumentaci z rychloměru, na které je zachyceno měřené vozidlo téměř ve středu, aniž by se v záběru nacházela viditelná překážka. Současně je uvedeno výrobní číslo rychloměru (06/0022) a další identifikační údaje provedeného měření.

Na základě těchto pokladů bylo zahájeno přestupkové řízení, v rámci kterého proběhlo dne 22. 10. 2015 ústní jednání, na které byl žalobce řádně předvolán, ale bez omluvy se nedostavil. Prvostupňový správní orgán tak provedl dokazování listinami založenými ve spisu a svědeckou výpovědí policisty stržm. J. N., který k věci uvedl, že si

na podrobnosti již nevzpomíná a odkazuje se tedy na úřední záznam. K tomu dodal, že policejní vozidlo bylo umístěno na parkovišti na ulici J. B., po pravé straně. Ustavení proběhlo v souladu s návodem k obsluze, pomocí výtyčky. Měřené vozidlo bylo bezprostředně poté zastaveno na ulici Šumavská u restaurace, aniž by mohlo dojít k výměně řidiče. Do spisu poté na základě plné moci nahlížela dne 23. 10. 2015 zmocněnkyně žalobce paní L. S.

Následně došlo k vydání **prvostupňového rozhodnutí**. V rámci jeho odůvodnění měl příslušný správní orgán skutkový stav za prokázaný bez důvodných pochybností, a to nejen co se týče totožnosti řidiče vozidla a správnosti provedení měření, ale také ohledně naplnění materiální stránky přestupku, která je v případě překročení nejvyšší dovolené rychlosti dána mimo jiné prodloužením brzdné dráhy a snížením reakční schopnosti řidiče. Při ukládání sankce v polovině zákonné sazby bylo pak k tíži žalobce zohledněno, že přestupek byl spáchán aktivní jednání a žalobce má evidováno 9 záznamů o přestupcích, přičemž posledního z nich se dopustil dne 15. 4. 2014, a to překročením nejvyšší dovolené rychlosti. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého nového zmocněnce pana T. B. blanketní odvolání, které posléze dne 11. 1. 2016 a dne 25. 1. 2016 doplnil o konkrétní odvolací důvody.

VI. Ústní jednání před krajským soudem

Ve věci bylo v souladu s ust. § 76 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nařízeno ústní jednání, neboť žalobce s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil. Ústní jednání před krajským soudem proběhlo dne 29. 5. 2018. Žalobce se k jednání nedostavil bez omluvy a jeho právní zástupce se krátce před jeho konáním z účasti telefonicky omluvil. Za stranu žalovaného se k jednání dostavil pověřený zaměstnanec. Nejprve bylo krajským soudem zahájeno jednání a přistoupeno k rekapitulaci obsahu napadeného rozhodnutí a procesních návrhů. Zástupce žalovaného poté pouze odkázal na obsah vyjádření k žalobě. Krajský soud nicméně považoval za vhodné provést s ohledem na námitku ve vztahu k zákonnosti provedeního měření rychlosti důkaz listinou obsahující Print Screen internetových stránek Městské policie Brno (<https://www.mpb.cz/mereni-rychlosti/>), na kterých je uveden odkaz na seznam určených míst k měření rychlosti. V této souvislosti pak krajský soud provedl rovněž důkaz tiskovou sestavou dotčeného seznamu měřených úseků, ve kterém se v tabulce pod č. 31 nachází ulice Jana Babáka, a to od ulice Tábor po ulici Dobrovského. Jelikož nebyly vzneseny žádné další důkazní návrhy, bylo dokazování ukončeno. Po slyšení konečného návrhu ze strany zástupce žalovaného ve věci krajský soud po přerušení jednání vyhlásil rozsudek.

VII. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho

vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud předně uvádí, že žalobce v žalobě sdružil velké množství námitek, kterými repetitorně brojil nejen proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci, ale také nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti rozhodnutí správních orgánů. S ohledem na tuto skutečnost krajský soud předesílá, že v rámci přezkoumání napadeného a prvostupňového rozhodnutí nepostupoval způsobem, že by samostatně a vyčerpávajícím způsobem reagoval na každou dílčí námitku či tvrzení uplatněné žalobcem, ale naopak se v rámci odůvodnění svého rozhodnutí zaměřil pouze na vypořádání stěžejních bodů použité argumentace. Tento postup nelze podle názoru krajského soudu považovat z hlediska přezkoumatelnosti za problematický, neboť plně koresponduje s právním názorem Nejvyššího správního soudu, který ve vztahu k tzv. implicitnímu vypořádání žalobních námitek vyslovil například ve svém rozsudku ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016 – 48 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), právní názor, že: „*Povinnost posoudit všechny žalobní námítky neznamená, že je krajský soud povinen reagovat na každou jednotlivou dílčí argumentaci, a tu stejně obsáhle vyvrátit. Jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace.*“

V rámci první skupiny žalobních námitek žalobce zpochybňoval, že byl řidičem vozidla, neboť jím měl být pan J. P., nar. X, který se policistům během silniční kontroly legitimoval doklady totožnosti náležejícími žalobci. V této souvislosti žalobce namítal nedostatečné ověření totožnosti řidiče, neprokázání předložením občanského průkazu a nesprávný postup správních orgánů, neboť bylo v tomto ohledu vycházeno pouze z obsahu policejní dokumentace a znalostí úředního postupu, aniž by byly provedeny žalobcem navržené důkazy rekognicí či podáním svědecké výpovědi skutečného řidiče vozidla. K tomu krajský soud uvádí, že z obsahu jednotlivých listin tvořících obsah policejní dokumentace shodně vyplývá, že ke ztotožnění řidiče došlo na základě předložení občanského a řidičského průkazu, jejichž čísla jsou zaznamenána, včetně následného provedení lustrace v Centrálním registru řidičů. Pokud žalobce v této souvislosti namítá, že se nejedná o dostatečné podklady prokazující řádné ztotožnění řidiče vozidla, krajský soud dodává, že v řízení došlo rovněž k výsledku jednoho ze zasahujících policistů, který se na obsah policejní dokumentace přímo odkázal, resp. nepřímým způsobem potvrdil správnost zaznamenaných údajů a popisu průběhu silniční kontroly. Krajský soud se v tomto ohledu dále ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že konfrontace vizuální podoby řidiče s fotografiemi na předložených dokladech totožnosti ze strany policistů je zcela standardním postupem, neboť by v opačném případě postrádalo provedení legitimace jakýkoliv smysl. Ve správním spisu je ostatně založena fotografie samotného řidiče, což je možné považovat přinejmenším za indicii nasvědčující tomu, že policisté považovali ověření totožnosti řidiče a zaznamenání jeho vizuální podoby pro účely přesvědčivé dokumentace přestupku za podstatné. Nad rámec uvedeného poté krajský soud dodává, že osoba pana J. P. je mu dobře známa z vlastní rozhodovací činnosti, neboť je opakovaně v různých přestupkových věcech navrhován jako svědek za účelem prokázání toho, že byl místo obviněného řidičem vozidla (např. řízení vedená pod sp. zn. 33 A 23/2016, sp. zn. 22 8 A/2016 či sp. zn. 33 A 37/2016; rozhodnutí Krajského soudu v Brně na úseku správního soudnictví jsou dostupná na www.nssoud.cz). Tato skutečnost podle názoru krajského

soudu jen svědčí o účelovosti a nevěrohodnosti dané námitky, přičemž není ani v souběhu s ostatními nepodloženými tvrzeními žalobce způsobilá zpochybnit náležité zjištění skutkového stavu věci, což byl ostatně důvod, proč bylo ze strany žalovaného provedení navržených důkazů zamítnuto.

Další námitky žalobce poté směřovaly proti správnosti provedenému měření rychlosti a souvisejícímu dokazování, resp. vypořádání odvolacích námitek. Podle tvrzení žalobce nemohlo měření proběhnout v souladu s návodem k obsluze z hlediska ustavení policejního vozidla, když není ani měřené vozidlo na výstupní fotodokumentaci řádně zachyceno. Rychloměr měl být navíc namontován do jiného typu vozidla, než je uvedeno v ověřovacím listu, přičemž správní orgány dostatečně nezdůvodnily neprovedení dalších důkazů opětovným výsledkem policisty a analýzou jiných úředních záznamů, ve kterých je mechanicky uváděn údaj o řádném ustavení vozidla. Stejně tak nebyla reflektována námitka žalobce spočívající v ověření neporušitelnosti úředních značek rychloměru a jeho správné funkčnosti. K těmto navzájem souvisejícím námitkám krajský soud předně uvádí, že ustavení vozidla v souladu s návodem k obsluze rychloměru explicitně vyplývá nejen z úředního záznamu, ale také svědecké výpovědi zasahujícího policisty, jehož věrohodnost nebyla nijak důvodně zpochybněna. V projednávané věci totiž vystupoval pouze jako úřední osoba, která nemá obecně žádný zájem na výsledku řízení, přičemž nelze dovozovat nevěrohodnost jeho výpovědi pouze z toho, že naopak otevřeně připustil, že si některé konkrétní okolnosti provedení měření a silniční kontroly s odstupem času několika měsíců již nepamatuje. Naopak jeho výpověď s obsahem policejní dokumentace korespondovala, a to nejen co se týče místa provedení měření, ale také následného zastavení vozidla (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 4 As 223/2016 – 27 a ze dne 29. 6. 2017, č. j. 5 As 194/2016 – 26).

Nehledě na to krajský soud v souladu se žalovaný uvádí, že výstupní fotodokumentace žádnou chybu či nesprávný postup během měření neevokuje, neboť je na ní vozidlo zachyceno téměř na středu, aniž by byla mezi policejním a měřeným vozidlem jakákoliv překážka způsobilá ovlivnit výsledky měření. Co se pak týče žalobcem tvrzeného namontování rychloměru do jiného typu policejního vozidla, jedná se o pouhou spekulaci, která nemá oporu ve spisu a žalobce ji přesvědčivým způsobem nedoložil. Navíc je podstatné, že byl k měření použit řádně ověřený rychloměr, jak vyplývá z prostého srovnání výrobního čísla rychloměru uvedeného v ověřovacím listu a záznamu o přestupku. V tomto ohledu lze částečně přisvědčit žalobci v tom, že žalovaný se výslovně nezabýval dílčí námitkou ohledně možného porušení úředních značek na rychloměru, která nicméně byla nepodloženě učiněna až v doplnění odvolání dne 25. 1. 2016, neboť žalobce se k oznámení přestupku blíže nevyjádřil a neúčastnil se ani nařízeného ústního jednání před prvostupňovým správním orgánem. Na druhou stranu krajský soud připomíná, že žalovaný se v zásadních bodech s argumentací žalobce vypořádal, přičemž v souvislostech uvedl, proč neměl o správnosti měření žádné pochybnosti a proč tedy nebylo v tomto ohledu potřebné provádět další dokazování. Uvedenou námitku lze hodnotit jako čistě spekulativní, a proto krajský soud její podrobné nevypořádání ze strany žalovaného nepovažuje za vadu odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalobce dále namítal, že ke změření rychlosti, resp. spáchání přestupku, došlo na ulici Jana Babáka 1, nikoliv Jana Babáka 11, jak je uvedeno v policejní dokumentaci a ve výroku prvostupňového rozhodnutí. V tomto kontextu dále rovněž namítal, že žalovaný

dostatečně nezdůvodnil, jak vyplývá místo spáchání přestupku z výstupní fotodokumentace, popř. proč neprovedl navržený důkaz dotazem na výrobce rychloměru ohledně vkládání rozhodných údajů do záznamu o přestupku. Krajský soud k tomu uvádí, že místo spáchání přestupku na ulici Jana Babáka 11 shodně vyplývá z listin založených ve spisu, které jsou součástí policejní dokumentace (včetně záznamu o přestupku). Co se týče svědecké výpovědi zasahujícího policisty, z té sice opravdu na první pohled vyplývá pouze to, že k měření došlo na dotčené ulici, a to bez specifikace čísla popisného. Na druhou stranu krajský soud připomíná, že policista se výslovně odkázal na znění úředního záznamu, čímž v podstatě jeho obsah nepřímou potvrdil. K jeho namítané nevěrohodnosti se pak krajský soud zabýval již v rámci vypořádání předchozích námitek.

Pokud se jedná o odůvodnění napadeného rozhodnutí, krajský soud dává žalobci za pravdu v tom, že žalovaný měl v odůvodnění napadeného rozhodnutí jednoznačněji vymezit, jak na základě záznamu o přestupku správnost stanovení místa spáchání přestupku dovodil, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zcela zřejmé, zda žalovaný usuzoval z místní znalosti o místu měření, anebo zda skutečně nahlédl do veřejně dostupných map, což ostatně ve vyjádření k žalobě sám potvrdil. Na druhou stranu není krajský soud toho názoru, že by toto pochybení mělo samo o sobě za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný vycházel také z dalších podkladů, které byly jako důkazy řádně provedeny a které nevzbuzují v tomto ohledu žádné důvodné pochybnosti. Je tedy logické, že žalovaný nepovažoval za potřebné provádět důkaz dotazem na výrobce ohledně způsobu zaznamenávání výsledků měření, neboť by tato skutečnost nemohla přispět k objasnění skutkového stavu, který měly oba správní orgány za dostatečně prokázaný, jak ve svých rozhodnutích opakovaně uvedly.

Kromě toho žalobce namítal, že se správní orgány nezabývaly tím, že podle oznámení přestupku s jeho spácháním nesouhlasil, přičemž ani dostatečně nevypořádaly jeho námitku ve vztahu k nezákonnosti místa provedení měření rychlosti příslušnou obecní policií, včetně souvisejícího návrhu na provedení důkazů. Krajský soud nepovažuje již z podstaty věci za důvodnou námitku ohledně toho, že žalobce s přestupkem na místě nesouhlasil, neboť právě z toho důvodu bylo zahájeno přestupkové řízení, nařízeno jednání a provedeno dokazování. Pokud se dále jedná o otázku zákonnosti provedení měření, krajský soud dává žalobci částečně za pravdu v tom, že by žalovaný neměl vycházet pouze z místních znalostí toho, kde může na základě oprávnění Městská policie Brno provádět měření rychlosti, popř. žalobce toliko odkázat na veřejně dostupné informace. Na druhou stranu krajský soud připomíná, že zákonnost provedení měření rychlosti na ulici Jana Babáka vyplývá nejen z úředního záznamu, ale zejména z důkazů, které byly krajským soudem při jednání provedeny. Konkrétně se jedná o tiskovou sestavu (tzv. print screen) internetových stránek Městské policie Brno (<https://www.mpb.cz/mereni-rychlosti/>), na kterých se nachází interaktivní odkaz na dokument obsahující tabulku se seznamem úseků vymezených k měření rychlosti příslušnou obecní policií. Dále pak soud provedl důkaz výtiskem daného dokumentu, ve kterém se v tabulce pod č. 31 nachází právě ulice Jana Babáka – od ulice Tábor po ulici Dobrovského. Přestože z provedených důkazů explicitně přímo nevyplývá okamžik schválení platnosti jednotlivých úseků měření, jedná se v kontextu úředního záznamu, svědecké výpovědi policisty a místních znalostí správního orgánu o dostatečný řetězec indicií svědčící pro závěr, že měření rychlosti proběhlo na místě k tomu určeném, a to v souladu se zákonem (ust. § 79a zákona o silničním provozu). V této souvislosti se pak krajský soud naopak ztotožňuje s argumentací žalovaného, že mu

jakožto správnímu orgánu nepřísluší posuzovat vhodnou či efektivnost stanovených úseků měření rychlosti, což zdůvodňuje, proč v tomto ohledu nepovažoval za potřebné provádět další dokazování.

Další námitky žalobce poté směřovaly proti výši a způsobu uložení sankce v polovině zákonem stanovené sazby. Konkrétně žalobce považoval za nezákonné, že bylo přihlédnuto k tomu, že se přestupku dopustil aktivním jednáním, což je součástí formální stránky skutkové podstaty přestupku. Dále bylo považováno jako přítěžující okolnost, že se za poslední tři roky dopustil dvou přestupků, aniž by bylo zohledněno analogické uplatnění trestněprávního institutu zahlázení odsouzení. Krajský soud připouští, že označení aktivního jednání jako přítěžující okolnosti není s ohledem ve správní praxi obvyklé, nicméně prvostupňový správní orgán tímto způsobem nepochybně hodnotil způsob spáchání přestupku, jakožto jednu ze zákonem stanovených okolností rozhodných při určení druhu a výměry sankce podle dnes již neplatného ust. § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „zákon o přestupcích“).

Co se poté týče institutu zahlázení odsouzení, správní orgán jej sice explicitně nevymezil, ale nepochybně jej při rozhodování v souladu s příslušnou judikaturou zohlednil, pokud uvažoval jako přítěžující okolnost pouze přestupky spáchané za poslední tři roky, přestože žalobce má jinak evidováno v kartě řidiče 9 záznamů, které ostatně lze rovněž podle ustálené judikatury zohlednit při hodnocení osoby pachatele. Podle názoru krajského soudu je tento postup dostatečný, neboť na základě citovaného judikátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010 – 55, nelze dovodit, že by se pokuty v přestupkovém řízení měly automaticky zahlazovat po uplynutí 1 roku od jejich uložení, ale pouze tolik, že správní orgány musí zohlednit možnost přiměřeného použití trestněprávního institutu zahlázení odsouzení, a to zejména ve vztahu k přestupkům, které byly spáchány před mnoha lety. K tomu je vhodné doplnit, že Nejvyšší správní soud v daném rozhodnutí výslovně akcentoval možnost analogického uplatnění institutu zahlázení odsouzení za situace, kdy v úvahu připadá právní kvalifikace jednání obviněného z přestupku jako některého z trestných činů (např. v důsledku požití většího množství alkoholu), což není případ překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci. Podle názoru krajského soudu se jedná o přirozený důsledek toho, že i přes přiměřené uplatnění trestněprávních zásad v přestupkovém řízení nelze automaticky srovnávat pokutu s peněžitým trestem uloženým v rámci trestního řízení, neboť se jedná o sankce, které jsou uplatňovány v jiném typu řízení a mají v rámci odpovídajících sankčních systémů zcela jiné postavení. Obdobně ostatně krajský soud postupoval i ve své dřívější rozhodovací činnosti, kdy rovněž považoval za adekvátní úvahu o analogickém uplatnění tříleté, a nikoliv roční lhůty pro zahlázení přestupkové odpovědnosti (viz k tomu rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 9. 2017, sp. zn. 33 A 84/2015).

Pokud se poté jedná o námitky, které žalobce poprvé uplatnil až v žalobě, nelze se ztotožnit s právním názorem žalovaného, že k nim nelze přihlížet jen proto, že soudní řízení nemá nahrazovat řízení před správními orgány. Krajský soud zajisté nezpochybňuje skutečnost, že uplatnění některých námitek, o kterých žalobce musel nepochybně vědět již v průběhu správního řízení, resp. po vydání prvostupňového rozhodnutí, až v rámci podání žaloby ve správním soudnictví, může svědčit o jejich účelovosti či nevěrohodnosti. Je však nutné zohlednit, že dle ustálené judikatury se v přestupkovém řízení zásada

koncentrace neuplatňuje, přičemž je na obviněném z přestupku, jakou v řízení zvolí procesní strategii (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, čj. 5 As 126/2011-68). Tento závěr ostatně ve vztahu k uplatnění novým námitek v žalobě vyplývá také z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, ve kterém byl vysloven právní názor, že: *„Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak dle § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je dle § 75 odst. 2 s. ř. s. povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irrelevantními nebo nevěrohodnými, a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné (§ 52 odst. 1 s. ř. s.). Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit.“*

Co se týče námitky ohledně neuvedení konkrétní formy nedbalostního zavinění ve výroku prvostupňového rozhodnutí, krajský soud ji nepovažuje za důvodnou, a to s odkazem na ustálenou judikaturu, podle které nelze považovat rozlišování nedbalosti na vědomou a nevědomou za obligatorní náležitost rozhodnutí o přestupku, jak ostatně uvedl Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 – 37: *„Ani z okolností přijetí právní úpravy příkazující uvádět ve výroku rozhodnutí o přestupku formu zavinění tak nelze dovodit, že by tato povinnost zahrnovala i rozlišování mezi vědomou a nevědomou nedbalostí.“* Pokud žalobce poukazuje na soukromoprávní konsekvence uvádění přesné formy zavinění (výhody při pojistných vztazích), nelze z těchto potenciálních souvztažností konstruovat veřejnoprávní povinnost správních orgánů přesnou formu zavinění uvádět do výroku rozhodnutí. Jestliže žalovaný i prvostupňový orgán v odůvodnění rozhodnutí dospěly k závěru o nevědomé nedbalosti, v níž žalobce jednal, nelze jim v tomto ohledu nic vytknout, neboť i kdyby se jednalo o vědomou nedbalost, na nedbalostní formě zavinění by to nic neměnilo. Stejně tak nelze za obligatorní náležitost rozhodnutí považovat ani údaj o bodovém postihu, přestože má sankční povahu, jak judikoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016 – 48: *„Kasační soud však již v minulosti dospěl k závěru, že zákon o silničním provozu (ani jiná platná právní úprava), neukládá správním orgánům povinnost uvádět počet bodů, jež mají být do registru řidičů zaznamenány, ve výroku rozhodnutí o přestupku. Záznam bodů je automatickým následkem odsuzujícího rozhodnutí u přesně určených kategorií přestupků a výše zapsaných bodů je pevně dána, takže zde není prostor pro správní uvážení. Výrok rozhodnutí o záznamu bodů by tak nebyl ničím jiným než opakováním právní úpravy bez výrazného přínosu pro ochranu subjektivních práv adresáta rozhodnutí.“*

Za důvodnou poté krajský soud nepovažuje ani námitku ohledně neexistence citovaného ustanovení zákona a příslušného podzákonného právního předpisu. Pokud žalobce sám tvrdí, že v době vydání prvostupňového rozhodnutí bylo citované ustanovení v platnosti a účinnosti, což skutečně bylo, pak nebylo důvodu, aby žalovaný dané rozhodnutí v rámci přezkumného řízení změnil či dokonce zrušil, neboť příslušný správní orgán při jeho vydání postupoval v souladu se zákonem, resp. právními předpisy platnými a účinnými v době rozhodování. Žalobcem citované rozhodnutí krajského úřadu se naopak nepochybně týkalo případu, kdy správní orgán dotčené ustanovení aplikoval až po zániku jeho platnosti, jak ostatně vyplývá z výňatku odkazovaného rozhodnutí. Stejně tak je tomu v případě uvedeného podzákonného právního předpisu (vyhláška č. 30/2001 Sb.), který byl v době vydání prvostupňového rozhodnutí platný a účinný. Naopak žalobcem uváděná

vyhláška č. 294/2015 Sb. nabyla účinnosti až dne 1. 1. 2016, tedy po vydání prvostupňového rozhodnutí. Nejedná se tedy o zákonné důvody pro změnu či zrušení prvostupňového rozhodnutí. K opačnému závěru by mohla krajský soud vést pouze situace, kdyby tímto postupem byla porušena zásada retroaktivity ve prospěch pachatele, a to například následným zrušením stanovené povinnosti řidiče, dotčené skutkové podstaty přestupku či právě snížením zákonem stanovené sazby uložené pokuty. V projednávané věci se však jednalo pouze o její přesunutí do jiného ustanovení zákona.

Poslední námitka žalobce poté směřovala proti nedostatečnému zdůvodnění materiální stránky přestupku, která měla být v rozporu s ustálenou judikaturou dovozena pouze ze skutečnosti, že došlo k naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku. K tomu krajský soud uvádí, že prvostupňový správní orgán v rámci odůvodnění svého rozhodnutí pouze uvedl, že k ohrožení či porušení chráněného zájmu zásadně dochází právě naplněním těchto znaků, v případě běžných, zákonem předvídaných okolností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016-46). K tomu nicméně doplnil, že žalobce svým jednáním jednal na rozdíl od ostatních účastníků silničního provozu v rozporu se stanovenými podmínkami, přičemž rychlejší jízda má za následek zvýšení reakční doby a prodloužení brzdné dráhy vozidla. Žalovaný se pak touto námitkou výslovně nezabýval, protože byla uplatněna až v žalobě. Krajský soud k tomu připomíná, že žalobcem citovaná judikatura skutečně neumožňuje automatické presumování materiální stránky přestupku pouze na základě naplnění příslušných formálních znaků, a to zejména v takových případech, kdy je s ohledem na překročení nejvyšší dovolené rychlosti pouze o několik kilometrů za hodinu a nízkou intenzitu provozu společenská škodlivost dokonce v nepatrné míře vyloučena (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45). V projednávané věci se však jednalo o překročení nejvyšší dovolené rychlosti v centru obce nejméně o 16 km/hod., a to v dopoledních hodinách, což podle názoru krajského soudu nesvědčí o nízké intenzitě provozu či jiných okolnostech, které by společenskou škodlivost jednání žalobce zcela eliminovaly.

S ohledem na shora uvedené důvody bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. května 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.